

[Poul Møller.]

stiltfærdigt og roligt: hvad er formålet da? Det er klart, at hvis vi vil indføre en afgift, der giver 2.000 mill. kr. i nettoindtægt, så må formålet være at ændre det direkte skattesystem, således at den samlede skattebyrde ikke bliver forhøjet.

Finansministeren siger, at skatteloftet nu gøres til noget stort fra oppositionens side, og at det ikke er noget afgørende. Derefter kom han med en lang historisk udrødning om, hvilken situation regeringen havde været i, og hvordan nogle journalister havde spurgt på nogle pressemøder. Derfor følte regeringen sig presset til at komme med sit tilsagn forud for valget.

Hvis man virkelig er blevet presset til at komme med et tilsagn, så må man da også opfylde tilsagnet. Det er jo ikke således, at journalisterne har brugt ulovlige afpresningsmetoder, går jeg ud fra. Der har vel hverken været tale om revolvere eller lignende ting i den forbindelse, pengeafpresning eller sådan noget; det har været ganske legale metoder. Man har spurgt og spurgt, og så har regeringen følt sig presset. Det var vel ikke af hensyn til vælgerne, man følte sig presset, mere end af hensyn til journalisterne? Det har vel været det, at man syntes, det kunne lunde, når man nu skulle igennem den 22. november, at sige: vi vil skam også have et skatteloft, vi vil møde med et forslag, der virkelig betyder et skatteloft, som vi ikke hidtil har haft, for de almindelige indtægter, for mellemindkomster osv. Men man kan da ikke både sige det og dermed tage den fordel, det skal være på valgdagen, og så bagefter sige: saglig set ligger det således, at det er noget skidt, og derfor vil vi ikke komme med noget forslag.

Finansministeren kan da ikke komme her og blot sige: regeringen kommer ikke med noget forslag. Sådan kan man da ikke tage på et højtideligt løfte til samtlige landets vælgere, sagt på den mest højtidelige måde af kollegaen, undervisningsministeren. Det var jo ikke en tilfældig bemærkning, for det

var undervisningsministerens første indlæg, det var, inden vi andre havde haft ordet, det var noget, der var vel forberedt mellem ministrene, at det skulle siges netop på den måde, at det skulle siges således: vi møder med et forslag, der virkelig betyder et skatteloft. Nu kommer man efter valget og siger, at det var bare noget, man blev presset til. Den 20. november var der ingen, der pressede, ikke én pressede undervisningsministeren til det i fjernsynet. Han startede diskussionen med den erklæring.

Men er man endelig blevet presset under en politisk diskussion — som altså statsministeren og andre er blevet det på pressemøder — ja, så må man naturligvis også opfylde den pligt, man har påtaget sig.

Nu kommer dagsordensforslaget jo til afstemning, og jeg håber så, at folketingets flertal vil tilkendegive som sin vilje, at regeringen nu må opfylde sit løfte.

Finansministeren siger: arbejder vi med en fast skala, der årlig reguleres, er det i praksis det samme som et skatteloft. Det er det jo ikke. Selv med den største velvilje over for det radikale forslag, ligger der jo ikke noget skatteloft i det, for netop det, at man årlig kan variere udskrivningen, vil sige, at hvis man udskriver skatten med 200 pct. af denne skala, bliver den højeste marginalskat 90 pct. af bruttoindkomsten og ikke 45 pct. Deri ligger altså ikke noget skatteloft; der kan ligge en praktisk skala på anden måde, men en garanti for, at beskatningen ikke kan overstige et vist niveau, kommer der ikke ud af det.

Jeg skal ikke forlænge diskussionen. Vi vil gerne tage fat, vi vil gerne øve indflydelse, vi vil gerne arbejde, men den foreslåede dagsorden har efter vor opfattelse ret deri, at regeringen må møde med de brikker, der skal til for at kunne lægge mosaikken sammen — det har vi bedt den om — og den må også opfylde det løfte, den gav før valget.

Derfor kan den konservative folketingsgruppe stemme for den af hr. Henry Christensen foreslåede dagsorden.